

Їздиці бігали по березі, крутили ся, випитували ся о щось людий, вкінци почали кричати на плинучих:

— Стій! стій!

Заглоба глянув і зимний піт обляв его від стіп до голови — пізнав Богунових семенів.

Дійсно був се Антін зі своїми людьми.

Але як сказано, пан Заглоба ніколи на довго голови не тратив; прикрив очі рукою ніби то як чоловік, що добре не довиджує, вдивляв ся в другий берег через якийсь час, вкінци почав кричати, як би хто его зі шкіри обдирав:

— Діти! се Козаки Вишневецького! Женіть скоро до бегега! Вже ми тих, що там лишили ся, мусимо віджалувати і рубати пором, бо инакше нам всім погибіль!

— Скорше скорше порубати пором! — кликали иньші.

Счинив ся крик, серед котрого не було чути накликувань зі сторони Прохорівки. В тійже хвили пором зашкребтав о прибережну рінь. Хлопи почали вискакувати, але одні не вспіли еще висісти, як другі вже рвали латви порому і гатили сокирами в дно. Нищено нещасливе судно зі естеклостию, рвано на кусні, а перестрах додавав їм сил.

А через сей час пан Заглоба кричав:

— Рубай, ломи, рви, пали, ратуй ся! Ярема іде! Ярема іде!

Так горлаючи, справив своє здорове око на Єлену і почав ним значучо моргати.

Тим часом на другім березі на вид нищення судна змогли ся крики, але що се було задалеко, то не можна було зрозуміти, що там кричали. Вимахуване руками було подібне до грізьби, і се лишень збільшувало поспіх з яким нищено пором.

Судно зникло за хвилию, але нагло зі всіх грудий вирвав ся оклик грози і переполоху.

— Скачуть у воду! плинуть до нас! — верещали хлоппи.

І дійсно, на сам перед оден їздець, а за ним кількеде-